

Jette Gottlieb (EL):

Det må ligesom være fremgået, at Enhedslisten ikke støtter forslaget.

Jeg har endnu ikke mødt én eneste kontanthjælpsmodtager, der synes, at det at være henviset til det laveste forsørgelsesniveau med de største grader af kontrol og dyneløfteri, der findes i Danmark, er nogen særlig lykkelig situation. De, der er på kontanthjælp, er det af nød, enten fordi de aldrig havde et heldigt lod i uddannelses- og arbejdslotteriet, eller fordi andre faktorer i tilværelsen har knust de drømme, de engang havde. Kontanthjælp er det underste sikkerhedsnet, et net, som nu får større og større huller.

Vi er jo enige i, at man skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, men vi er ikke enige i, at man skal tvinges til at arbejde for sin kontanthjælp. Vi er ikke enige i, at man skal kunne udlejes til private firmaer til fuldstændig almindeligt arbejde for sin kontanthjælp. Skal man arbejde, skal man have løn for det. Og deraf min formulering, at den definitive rådighed bevises ved tilbud om et arbejde. Den væsentligste manglende rådighed er, at arbejdsmarkedet ikke står til rådighed for den ledige.

Ret og pligt-mantraet har jo også en kraftig forskydning her. Man har pligt til aktivering, men ikke ret til at vælge det rigtige.

At skelne mellem ledige og folk med andre problemer end ledighed er jo ikke så klart, som det bliver stillet op. Stof- og alkoholmisbrugere har jo ikke noget retskrav på en behandlingsplads, og virkeligheden viser jo meget tydeligt, at der er alt for få pladser. Der er også for lidt danskundervisning. Der er ikke plads til alle dem, der i virkeligheden måske skulle have mere danskundervisning. Antallet af hjemløse stiger, og vi ser flere og flere hjemløse og tiggere i gadebilledet.

Og mens arbejdsløsheden falder og den generelle levestandard stiger, ja, så bliver chancerne for de marginaliserede, for de uuddannede og for dem med en lille plet på straffeattesten og de langtidsledige dårligere og dårligere. Det er jo lige præcis det problem, vi ser.

At behandle mennesker, der har brug for støtte og omsorg, så de kan forbedre deres personlige og faglige kvalifikationer og genvinde en smule selvtilid, med diverse straffeforanstaltninger er ikke bare i strid med almindelig humanistisk og solidarisk tankegang, det er også hamrende upædagogisk. Tryk avler modtryk.

Tove Videbæk (KRF):

Kristeligt Folkeparti er positivt indstillet også over for dette forslag. I forslaget er der nemlig lagt vægt på sammenhængen mellem ret og pligt i aktiveringen.

Forslaget deler målgruppen i to, nemlig personer med ledighed som problem og personer med problemer ud over ledigheden.

I forslaget strammes der op på pligten til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, og samtidig lægges der vægt på retten til at sige nej til et tilbud om arbejde, hvis f.eks. man er syg, hvis f.eks. der er alt for lang afstand mellem bopæl og arbejdssted, hvis f.eks. man har ret til fravær ved graviditet, barsel, adoption, hvis man er nødt til at passe sine børn, når der ikke kan anvendes anden pasningsmulighed, hvis man modtager støtte efter lov om social service osv.

Der er set fra vores stol i Kristeligt Folkeparti god balance mellem rettigheder og pligter i det her forslag. Det mener vi er værdigt, det giver selvværd, og vi er positive over for lovforslag nr. L 112.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Med det her lovforslag har man jo fået en tydelig demonstration af, hvorfor vi har valg mindst hvert fjerde år i Danmark. Forskellige holdninger og synspunkter gør sig gældende, og de bliver så også repræsenteret herinde i Folketinget. Det synes jeg er ganske udmærket.

Jeg siger ikke, at det, at venstrefløjen og højrefløjen begge kritiserer det her, betyder, at regeringen dermed har fundet midtervejen og det fornuftige forslag. Jeg antyder blot, at sådan kunne det godt se ud.

Det, vi i realiteten gør her, er, at vi tilpasser i forhold til a-kasse-systemet. Og så sikrer vi, hvad jeg synes man skal være optaget af, de kontanthjælpsmodtagere, som vægrer sig ved at deltage i aktiveringsprojekter, som er til gavn for dem selv, for det her handler om hjælpen til at komme ind i et normalt system. Hvis vi så gentagne gange har nogle, som ikke ønsker det, og som vægrer sig ved at deltage i aktiveringsprocesser, ja, så gør vi dem i realiteten en bjørnetjeneste ved ikke at handle. Og dér forbedrer vi lovens mulighed for, at den aktive indsats kan blive udført, så de mennesker – og det er det, det hele handler om – kan komme ind på arbejdsmarkedet på normale, understøttede vilkår.

Jeg takker for de venlige bemærkninger, der også var om lovforslaget. Til trods for nogle af de knubbede bemærkninger føler jeg mig over-